

Billeder fra en postfaktuel tilstand

I Mostings Hus giver Leonard Forstlund et personligt bud på, hvordan maleriet stadig kan skabe konstruktiv undren.

KUNST

PETER MICHAEL NORDRUP

Leonard Forstlund: Kosmos, Mostings Hus, Andreaskædet 5, Frederiksberg, 70.17. august.

Hvis dyb undren er al klogskab mader, er Mostings Hus lige nu et godt sted at blive klogere.

Her udstiller Leonard Forstlund, en utålerdig, men tænkisom skulptør, der gennem sin uddannelse og bopæl i Danmark er blevet en integreret del af det danske

kunstmiljø. Med hans værker er vi lige så langt fra Cabra som fra den konkrete, nonfigurative kunst, to moderne stilarter, der ellers i perioder har forbundet Danmark og Sverige.

For Forstlund er ikke en maler, der bare trykker dem af, og han konstruerer heller ikke sine budskaber ved hjælp af kølig og streng geometri. I hans tilfælde tænkes der altid, før der arbejdes, og når han så arbejder, er det for at få os andre til at tænke. Og så er det et ganske særligt maleri, der arbejdes med.

Mostings Hus rummer otte af dem. De er store og har nærmest klassiske former, og deres begåede forholdsning gør dem til medlemmer af den samme familie. Landskaber! Det er vel det ord, der først træder sig, når øjnet har gjort det indledende arbejde. En slags landskaber med indledende objekter. Eller retskaber.

Målt i forhold til det nyekspressionistiske maleri er disse billeder som indvandrere fra fremmede nordlige horisonter. De fremstiller noget, man måske, måske ikke har set før, men trods envist og partiel genkendelighed kommer man ikke så langt noget nærmere.

Er det ikke en gasflaske, der står der i det ene billede? Og et bord i det andet? Og det i det tredje maleri er der i hvert fald en

skrivebordsstol. Jo, stole er der nok af. Nogle låser eller bøtter kan man også få øje på. De er rekvitter eller objekter, som maleren som fotografiske citater har placeret i et hjemmelighedsfuldt og komplekst arkæologisk- og derefter forladt, så de er blevet alene med deres egne sære og upassende omgivelser. Hvert eneste billede er som et pludseligt, lidt kejret, men seværdigt komsammen mellem udtryk, der kunne stamme fra hver sin stilistiske ordbog.

AT VILLE BESKRIVE Leonard Forstlunds nye malerier er at udfordre sig selv - og sin sproglige formåen. For man kommer nemt til at stille sig spørg, som er beskrivelsen eneste mulige rødskaft. Så længe man kun ser på billederne og studerer dem, giver de god mening. Men glæden starter først, når man begynder at vælge ord, der bedst dækker det, man ser.

Næppe denne sprogets utilstrækkelighed kan være det egentlige årsag til, at Forstlund overhovedet har lavet billederne. For hvis han kunne beskrive billederne så godt, at beskrivelsen gav mening i sig selv, havde der jo ikke været nogen grund til også at male dem. Men han har gjort det, altså grebet til maleriet, måske

for at tvinge alle umulige tankeforbindelser frem i os.

Hvad stiller man op med disse billeder, der citerer det, vi kalder virkeligheden, og som åbenbart samtidig vil udvise et hvert spor af denne håndgræbelige verden for at have maleriet suveræniteten. For hvis det passer en maler at gøre sine billeder faktarealistiske,

har han også lov til at gøre det. Det kaldes kunstnerisk frihed.

Først da realiteten - virkelighedskildringen - er gået på afbragt, kunne kunsten frit og løst tage afsæt i

det, som vi iverdvisent kaldet den postfaktuelle tilstand. Det betyder, at kunstneren kan tage det fra virkeligheden, der passer ham, og placere det i den ikkevirkelige sammenhæng, som han har lyst til. Det har Leonard Forstlund gjort, og så har maleriet til almindelig undren, også selv

for at tvinge alle umulige tankeforbindelser frem i os.

NYSGERRIG. Leonard Forstlunds billeder forklarer ikke mere, end billederne selv gør. Foto: 'Kosmos' af Leonard Forstlund, endda på svensk. Når vi låder alt omkring oss omgärta vär nyfikenhet, uppläver vi allting'. Billedets mål er 170 x 150 cm.

Ps: Foto: Mostings Hus

skab af en videofil og fire bøger på et bord!

Det er engang rammen blev sagt om ham: Forstlund er malerkunstners svul på systemdigerne, der hele tiden sætter nye spilleregler op for det ved at skrive sig frem til nogle uerkendte og uplagrede ekstender af sproget og virkeligheden (Lisbeth Bonde).

trods denne sengen mod noget, der hverken er kendt eller jaksagt, holder Forstlund fast i en gennemdykket udtryk form, maleriet. Netop det er bemærkelsesværdigt i en tid, hvor så mange i stedet dykker installationens muligheder. Måske er det denne forståelse i interesse, der kan få Forstlund malerier til at munde om installationen. Det, han maler, installerer han på billedet.

per michael.nordrup@politiken.dk